

Dato:03.02.2017

Til:

Styrelsen for Vand- og Naturforvaltning

spe@svana.dk

svana@svana.dk

Danmarks
Naturfredningsforening

Masnedøgade 20
2100 København Ø
Telefon: 39 17 40 00
Mail: dn@dn.dk

Danmarks Naturfredningsforenings (DNs) hørings svar til udkast til bekendtgørelse om krav til udledning af visse forurenende stoffer til vandløb, søer, overgangsvande, kystvande og havområder (J.nr. SVANA-400-00013)

SVANA har udsendt høringsudkast til bekendtgørelse om krav til udledning af visse forurenende stoffer til vandløb, søer, overgangsvande, kystvande og havområder. Bekendtgørelsen skal erstatte bekendtgørelse om krav til udledning af forurenende stoffer til vandløb, søer eller havet.

DN har med bistand fra Jens Brøgger Jensen gennemgået bekendtgørelsen ved parallelstilling af §§ i forhold til den gældende bekendtgørelse, og skal på den baggrund fremsende dels nogle generelle bemærkninger og dels fremhæve nogle punkter, som for DN giver anledning til bekymring, da de pågældende bestemmelser kan give anledning til en lempelse i miljøbeskyttelsen.

Bekendtgørelsens paragraffer er grundlæggende omstruktureret. Det kan ses i sammenhæng med at lovgivningen om vandplanlægning er væsentlig omstruktureret i de senere år, men også at den gamle bekendtgørelse over tid havde fået mange knopskydninger som følge af implementering af Vandrammedirektivet og datterdirektiver.

Generelt er der tale om en væsentlig forbedring af bekendtgørelsen. Der er indført nogle klare afsnitsopdelinger for forskellige af bekendtgørelsens elementer, nogle bestemmelser er flyttet eller splittet ud til de relevante afsnit, og flere bestemmelser er gjort mere tydelige. Der er kommet nogle nye bestemmelser, som gør administrationen af bekendtgørelsen mere håndterbar på nogle punkter og beskyttelsesområdet er udvidet til også at omfatte havområder uden for kystvandene.

Der er imidlertid også "knaster" i udkastet.

DN skal fremhæve følgende:

Fastsættelse af miljøkvalitetskrav - § 5

§ 5, stk.1

I stk. 1 ændres den gældende bestemmelse "Kan miljømyndigheden *ikke konkludere*, at stofkoncentrationen er så lav, at den *er uden betydning* for vandmiljøet" til "*Vurderer* miljømyndigheden, at stofkoncentrationen *kan have betydning* for vandmiljøet"

Det er DN's forståelse af VRD, at begrebet "*betydning*" (signifikant) i direktivet forstås som forurening/forurenende. I forhold til forurenende stoffer forudsætter en vurdering af, om en stofkoncentration har betydning, et kendskab til et miljøkvalitetskrav eller en værdi for hvad det vil blive fastsat til. Med den ændrede bestemmelse bliver det nu pålagt miljømyndigheden, og ikke styrelsen, at afgøre om stofkoncentrationer højere end "*ikke betydende*" niveauer kan have betydning og først i bekræftende fald forelægge sagen for styrelsen.

Der er på SVANAs hjemmeside under Spørgsmål og svar om miljøkvalitetskrav en vejledning i, hvordan det kan afgøres om stofkoncentrationer er "*ikke betydende*". At vurdere om en stofkoncentration kan have betydning forudsætter en faglig ekspertise hos miljømyndigheden, som det med den gældende bekendtgørelse blev vurderet kun nogle få miljømyndigheder ville være i besiddelse af. Med mindre der i vejledning/Spørgsmål og svar gives faste nye retningslinjer for, hvordan "*kan have betydning*" skal vurderes, kan den nye bestemmelse medføre en gråzone for vurderinger af stofkoncentrationer, der er højere end *ikke betydende*, og der må forventes en større risiko for, at der kan blive truffet afgørelser uden at forelægge sagen for styrelsen i tilfælde, hvor der burde være fastsat et miljøkvalitetskrav.

DN skal derfor stærkt anbefale at den hidtidige formulering fastholdes - " Kan miljømyndigheden *ikke konkludere*, at stofkoncentrationen er så lav, at den *er uden betydning* for vandmiljøet".

Strengere miljøkvalitetskrav

Den gældende bestemmelse (§9, stk. 4) om at styrelsen kan fastsætte strengere miljøkvalitetskrav for konkrete vandområder bortfalder. I og med at fastsættelse af miljøkvalitetskrav er flyttet til bekendtgørelse om fastsættelse af miljømål, er det for så vidt en logisk slutning.

Bekendtgørelsens § 7, stk. 1, nr. 2 inddrager opfyldelse af miljømål, som for konkrete vandområder kan være fastsat med *høj tilstand* i bekendtgørelse om miljømål og i bekendtgørelsens § 18 henvises til gældende strengere krav under anden lovgivning, som også må omfatte bekendtgørelse om miljømål.

I den forbindelse er det bemærkelsesværdigt, at der i bekendtgørelse om miljømål ikke for et eneste vandområde er fastsat *høj tilstand*! Dermed er der risiko for *de facto* at tabe muligheden for at kunne fastholde en eksisterende tilstand, hvor der i konkrete vandområder for miljøfarlige forurenende stoffer er bedre tilstand end svarende til miljø-kvalitetskravene, og der ligger heri en accept af at kunne "fylde op" og forringe en *de facto* høj tilstand for forurenende stoffer uden at der tages politisk stilling. Den høje tilstand er for ikke-syntetiske stoffer koncentrationer svarende til hvad der normalt gælder for uberørte forhold, og for syntetiske stoffer koncentrationer tæt på nul og i det mindste under detektionsgrænserne for de mest avancerede almindeligt anvendte analyseteknikker.

Derfor anbefaler DN at det under Spørgsmål og svar om miljøkvalitetskrav på SVANAs hjemmeside pointeres, at ikke-forringelsesprincippet gælder for miljøfarlige forurenende stoffer således at en bedre (høj) tilstand end svarende til miljø-kvalitetskravene hverken generelt eller for specifikke stoffer berettiger til at træffe afgørelser, som betyder at der "fyldes op" til miljøkvalitetskravene.

Vilkår - § 7

§ 7, Stk. 1, nr. 1

Stk. 1, nr. 1 refererer kun til at vilkår skal fastsættes for stoffer for hvilke, der er fastsat miljøkvalitetskrav i bilag 2 i bekendtgørelse om fastlæggelse af miljømål. Det er ikke videreført, at det også skal ske for stoffer, hvor der er fastsat kvalitetskriterier eller forslag hertil, som i den gældende bekendtgørelse § 11, stk. 1.

Det kan hævdes, at der i nr. 1 med referencen til § 8, stk. 1, om hvordan vilkår fastsættes ved beregning, er taget højde herfor, men det kan give anledning til en misforståelse med afgrænsning (indskrænkning) af, at det kun er bilag 2 stofferne, der er nævnt her, der skal sættes vilkår for.

"Kvalitetskriterier og forslag hertil" bør derfor medtages her på lige fod med andre steder i bekendtgørelsen.

§ 7, Stk. 1, nr. 4

Der er udeladt reference til en bestemmelse, der indgik i miljømålsloven (jf. LBK nr. 932/2009).

Det var miljømålslovens § 11, stk. 3 (Jf. LBK nr. 932/2009), som indeholdt dansk implementering af Vandrammedirektivets Artikel 11.6 om, at medlemsstaterne tager "alle relevante skridt for at undgå at øge forureningen af marine vande. Med forbehold af gældende lovgivning må iværksættelse af foranstaltninger truffet i henhold til stk. 3 (Artikel 11.3) under ingen omstændigheder hverken *direkte eller indirekte* medføre øget forurening af overfladevand. Dette krav gælder ikke, hvis overholdelse heraf vil medføre øget forurening af miljøet som helhed."

Dette var implementeret i den daværende miljølovs § 11, stk.3 med: "Der må ikke ske en øget direkte eller indirekte forurening af overfladevand, medmindre foranstaltninger til gennemførelse af dette vil medføre en øget forurening af miljøet som helhed. Forøgelse af forureningen af havet uden for vanddistrikterne skal så vidt muligt undgås."

Med ændring af lovgivningen om vandplanlægning i 2013 blev miljølovens Afsnit II, der omfattede § 11, ophævet, og DN har ikke kunnet identificere, at bestemmelsen er videreført i Lov om vandplanlægning. Bestemmelsen, som er konkret rettet mod iværksættelse af foranstaltninger (alle former), kan ikke dækkes af lov om vandplanlægnings generelle bestemmelser vedrørende forurening.

Skulle bestemmelsen være medtaget i anden lovgivning bør der indsættes reference dertil i nærværende bekendtgørelse. I modsat fald anser DN, at Vandrammedirektivets Artikel 11.6 ikke længere er implementeret i dansk lovgivning, og at artiklen dermed ikke har været siden lovændringen i 2013. Ministeriet bør i det tilfælde opfordres til at bringe bestemmelsen tilbage i dansk lovgivning og medtage reference dertil i nærværende bekendtgørelse om krav til udledninger.

§ 7, stk. 5

Ny bestemmelse om fastsættelse af vilkår for korttidsudledninger, hvor der kan ses bort fra det generelle miljøkvalitetskrav.

Der er en lignende bestemmelse i den gældende bekendtgørelse, men det er nyt, at der her i forhold til fastsættelse af vilkår lægges op til en åben vurdering uden dokumentationskrav. Især da det af henvisningen fra § 7, stk. 1, nr. 4 kan mistolkes derhen, at der med stk. 5 kan gives accept af øget forurening.

Der bør derfor i stk. 5 indsættes en reference til kravet om beregninger i § 8.

Med venlig hilsen

Henning Mørk Jørgensen, havbiolog
31193235 hmj@dn.dk